

Otravyně

Anděla Moulisová

OTROKYNĚ

Anděla Moulisová

Otrokyně

Anděla Moulisová

Text © 2019, Anděla Moulisová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2019

Obálka © 2019 Anděla Moulisová

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

1. vydání © Lukáš Vik, 2019

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-286-5 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-287-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Otrokyně

Claire je sedmnáctiletá dívka. Nezná své pravé rodiče, má jen adoptivního otce, kterého má ráda, ale to se brzy změní. To co jí její nevlastní otec začne dělat, přestane věřit v naději, že se její život vrátí do normálu.

Kladno 2018

Anděla Moulisová

*Nemysli si, že máš nejhorší život na světě. Ale
uvědom si, že ostatní lidé na tom můžou být mnohem
hůř.*

1.

Jednoduše. Žila jsem si relativně spokojený život. Svě biologické rodiče neznám, ale svého otčima jsem měla docela ráda. To se, ale změnilo. Jednou, když jsem umývala nádobí, jakoby mu přeskočilo. Ohnul mě přes linku a znásilnil mě. Řekl, že od teď tam budu chodit nahá. Nebudu se mu bránit. Většinu času jsem byla přivázaná u postele, když se mu zachtělo, znásilnil mě, sešvihal bičem. Dělal, co ho zrovna napadlo. Po několika dnech si přivedl přátelé, asi. Dělal si semnou co chtěli. Připadala jsem si špinavá, zneuctěná, jako děvka proti své vůli. Nepomáhalo nic slzy, prosby ať mě nechají. Nic, vůbec nic. Byla jsem už unavená, neschopná se bránit. Přivázali mě v ložnici na postel. Slzy mi stékaly po tvářích. Slyšela jsem zavrzat dveře, někdo vešel.

„Prosím. Ne. Prosím vás. Nechte mě být“ slzy mi tekli proudem. Ani jsem se na něj nekoukla, už jsem neměla sílu.

„Ne. Nebudu s tebou mít sex.“ promluvil s odporem v hlase. Zřejmě se mu ten dům nelíbil. Už jsem si oddychla, třeba mi pomůže, ale ne na dlouho. „Ne tady“ doplnil po chvílce. „Půjdeš semnou. Je mi jedno jestli mi tě tvůj otec dá

zadarmo nebo bude chtít prachy.“ objasnil mi. pak mě rozbíjel a hodil po mě nějaké oblečení. Vyšel semnou z toho pokoje. Všichni se na nás otočili, a muž, kterého jsem považovala za otce se před nás postavil s našťvaným výrazem v obličeji.

„Co to má znamenat! Jak to že jsi oblečená! Co jsem říkal, že se stane, když se oblečeš!“ začal na mě rvát. Chtěl mě popadnout a strhnout ze mě oblečení, ale ten muž co si mě chystal odvést, mu v tom zabránil.

„Už na ní nemáte právo. Teď je moje. Pokud za ní chcete peníze, řekněte částku“ řekl částku a hodně vysokou. Na mě se pak už ani nekoukl.

Pokusila jsem se utéct, cestou k autu.

Běžela jsem, jak jen to šlo i přes tu bolest co vycházela z mého rozkroku. Nepovedlo se. Byla jsem unavená a zakopla jsem. Než jsem se stačila zvednout, zalehl mě.

„Tohle si udělala naposled jasný“ zavrčel mi do ucha „chtěl jsem být hodný, ale teď si rozmýšlím, jestli tě nemám ojet hned teď“ svázal mi ruce a chtěl mě zvednout, ale pak jakoby si něčeho všiml. „Jo, už vím, jak tě potrestám“ zašeptal a zvedl mě z té štěrkové cesty, šli jsme směrem k lesu a pak jsem si všimla obrovského mraveniště. Začala jsem se vzpírat.

„Ne. Ne. Prosím ne! Já už to neudělám, přísahám“ snažila jsem se ho přemluvit, ale on už mi sundával kalhoty. Skoro mě tam už posadil a já jsem vrískala víc a víc.

„Už to nikdy neuděláš. Jasně“ zavrčel a znovu mi nandal kalhoty. Odvedl mě do auta, kde tam čekal řidič. Sedl si semnou dozadu a zatáhl stěnu mezi námi a řidičem.

„Jestli si myslíš, že tě za to nepotrestám tak se mylíš.“ řekl tiše a stáhl mě k sobě. Cukala jsem se, ale nijak to nepomohlo. Ten prostor byl příliš malý. Seděla jsem v jeho klíně. „Trest dostaneš až doma. Teď si ujasníme pravidla“ zatáhl mě za vlasy a táhl s nimi dozadu „ještě jednou se pokusíš utéct. Tak tě tak zmučím, že ještě budeš na svého zasraného otčíma vzpomínat. Když budu chtít sex, nebudeš odporovat. Cokoliv co budeme dělat, nebudeš se bránit. Pokud budeš hodná, budeš spát přes noc v pokoji, pokud ne, budeš spát v mučírně nahá a svázaná. Je ti to jasné“ zhluboka jsem dýchala, ale neodpověděla, zajel mi rukou pod triko. A začal mě osahávat.

„Neslyšel jsem odpověď!“ vykřikl, ale já furt mlčela. Shodil mě z klína vedle na sedačku. Zavřela jsem oči, nechci ho vidět doteď jsem se na něj nekoukla. Zalehl mě a dal mi facku na tvář.

„Koukni se na mě! Dělej!“ křičel. Zrychleně jsem dýchala. Ale poslechla jsem a podívala se na něj. Viděla jsem pronikavé zelené oči, ve kterých byla teď zlost. „Odpověz“ křikl, nechtěla jsem s tím souhlasit „dělej“ křikl a praštil mě do stehna, kde jsem měla ještě modřiny od bičíku. Sykla jsem a zaklonila hlavu. Znovu mě uhodil, jak viděl, že mě to bolí. Pak mě za to stehno rovnou chytil a zmáčkl. Vykřikla jsem bolestí. „No?“

„Dobře! Souhlasím! Ale já nejsem žádná hračka ani děvka!“

„Teď už ano“ řekl klidně, ještě jednou mě praštil do stehna a slezl ze mě. Neměla jsem sílu vstát. Jen jsem zavřela oči a natočila hlavu na stranu. Slzy mi opět stékaly po tvářích.

„Proč já? Proč mě otec zneužil?“ zašeptala jsem tiše.

„Tohle nebyl otec. Jen úchyl, co se těšil, až tě ojede. Párkrát jsem ho slyšel v hospodě, jak o tom mluví. Když zval chlapi k sobě, šel jsem taky.“ vysvětlil.

„Proč jste si mě vzal? Připadám si jako špína“ řekla jsem se zlomeným hlasem. Měla jsem sto chutí vyskočit z toho jedoucího auta ven, a kdybych měla alespoň trošku štěstí tak by mě něco přejelo a měla